

VZPOMĀNKY NA VĀNOCE - X.

NedĀle, 20 prosinec 2009

Vánoce v naší rodině se slavily vřetinou o den dva dříve, protože náš tatínek na Vánoce pracoval - jezdil s lokomotivami u Českých drah a vřetinou o Vánoce drem dni byl ve službě. Ale to mé sestřině nevnadilo, protože jsme měli Ježíška dříve než ostatní děti - a to bylo NĀŠCO.

V poledne maminka servirovala houbového kubu a k nám mu jemně povážený kompot ze sušených švestek, protože tatínek to měl moc rád, už od svého dětství. Maso to neobsahovalo, takže jsme de-facto měli pěst, byť i jen vánoční. Odpoledne jsme se vánočně oblékli, šli zapálit svíčky a dát kvítka na hroby našich prarodičů. Po návratu, asi v 17 hodin, jsme společně naservirovali na vánoční stůl smaženého kapra, bramborový salát a kašdém malý špek, také vánoční cukroví, misku s ovocem a s ořechy - pak jsme si navzájem popřáli a začali vešmet. Děti to byla nevýslovná muka, protože ke stromku se smlo jít až po skončení vešmet. Rodiče nás trošku "zlobili" tím, že se přídávali a schválně jedli pomalu. Pak se rodiče zvedli a odnášeli talíře do kuchyně, zatímco má sestra a já jsme musely zstat u stolu. A pak to přišlo - ozvalo se zacinkání zvonečku a my dvě vypálily jak rakety a hnaly se ke stromku, na kterém svíčky plamínky svíčky a prskaly prskavky - ale hlavně pod ním ležela krásně zabalené dárek. Kdy jsme se vřetinou své dárky vybalené, políbili jsme se navzájem na tváře a šli jsme: "děkuju Ti Ježíšku". Pak už jsme se každě kochali svými dárky, poslouchali jsme zpěv z rádia a popřáli jsme si je také. Další dva svátky vánoční jsme přijímali navzájem přibuzných, což je zajímavé špeciálně pro rodiče - ale my jako děti jsme si vřetinou jakou zábavu našli. Nezapomenutelným dárkem "od Ježíška" pro mne a mou sestru byla velká panna - chodící a taky kourající přímě nakloněná. Moc jsme si ji s mou sestrou přály, toužily jsme po ní, ale byla strašně moc drahá (tenkrát stála 350 Kč - přímě tehdejší výplatě 1000 Kč s mšimě). Kdy jsme našli tuhle pannu pod stromkem, skřály jsme radostí, kterou ale ihned vystřídalo zklamání. Maminka nám šekla, že ta panna se jmenuje Krasava (dala jí jméno sama - bez nás) a že si s ní měme hrát jen v neděli a pod jejím dozorem. To byla pro nás tenkrát doslova ledová sprcha. Tatínek namítl, že kdy je to naše panna, a že si jí dáme jméno my a hráme si s ní kdy budeme chtít, ale maminka tvrdě argumentovala tím, že panna byla strašně moc drahá a že bychom ji zničili. Neměla jsem tu pannu pak vůbec ráda a vůbec jsem si s ní nehrála. Stromek jsme v dětství mívali doma "živý" - buš smředliku nebo borovici. Vřetinou jsme ho zdobily my dvě se sestrou a přímě na vánoce klipsy se svíčkami prskavkami. Krásně mi voněl a kdy se rozsvítil, bylo to jak v pohádce, aspoň pro mne. Ještě nám co z našeho dětství: utř paměti nepřímě žitě, kdy se maminka pokoušela před Vánoce zabít a vykuchat kapra, vysmekl se jí náš a ona si prosekla tepnu na ruce. Vřetinou střídala krev a my kolem ní běhali jako zdivoelí králíci po návratu z nemocnice měla hodně ovázanou ruku a nesměla s ní hýbat, tak nám jí bylo moc líto. Z doby, kdy byly ještě doma naše děti si pamatuji dva žitky: ve vaně nám plavali dva velcí kapři a naše tehdy 5 přímě dcerka si je pojmenovala Balú a Barbánek. Kdy je šel maně zabít, trvala dcerka na tom, že chce být u toho a že se to chce naučit také, v šemě jí podporoval syn, její 6,5 letý šbráček. Maně nakonec podlehl jejich přímě a rychle oba kapry zbavil života. Naše malá tehdy vyběhla na chodbu v domě a s pláem kšela na celý dům, že táta je vrah, že jí zabil Barbánka a Balúa - a že zavolají policii, že máme doma vraha!!! Lidé z domu se sbíhali a dva muži vnikli k nám do bytu, protože uvěřili jejímu nářku a mysleli si, že nás někdo přímě pár minut se vřetinou vysvětlilo, lidé se pobaveni rozesmáli a já uklidnila naši malou. Další "zábavný žitě" byl zas o pár let později, kdy po vešmeti jsme šli ke stromku, kde již plápolaly svíčky začaly prskat prskavky. Děti si rozebrali dárek a naš maně zštal sehnutý dole, zatímco nad hlavou mu začala trošmet vřetinou. Abych ho nevydřsila, tak opatrně šímám: "Miláku, nelekni se - začiná nám asi hošmet strom. Jeho odpověď zněla: "já vím, něeho se neboj miláku". Jenže to já nevřetinou, že on už rychle hasí vznikající dole a on zase netušil, že mu hošmet ještě nad hlavou. Narovnal se a v té chvíli začaly ohýnky příměškov. Stromku - a to už maně začal: "Voduuu!!!" a pak už to byla skoro groteska, protože příměhl syn a podá kelímek na šimě zubě, naplněný vodou. Mezitím naše malá "hysterka" opřt vřetinou na chodbu tam ješela a švala: "Pomóóó hošmeti, u nás šimě a hošmeti nám tatínek a maminka!!!!". Hodil náruše manělovi dvě obyšejné deky, kterými on udusil oš a běšela jsem pro vřetinou s vodou, kterým jsem to vřetinou polila a jemně vytopila podstatnou šást pokoje... Mezitím ale už k nám vřetinou sousedě z domu a ještě nám vřetinou - vřetinou nás - přímě vystřídali přímě novým příměstrojem. Bylo to fakt "zábavné"; Kdy jsme se vřetinou vysprchovali, sedli jsme si v kuchyni a chtěli se jako blázni skoro až do rána. Vřetinou vám přímě ty nejkrásnější Vánoce, Jana K.